

ACCIO

CIUTADANA

31

EDITORIAL

La finalitat de la República

D'una temporada ençà, tant en la política catalana com en l'espanyola, sembla talment com si les essències dels postulats democràtics s'anessin enrarint. I, per la llei del contrast, també d'una manera sorda, va sentint-se en l'ambient un reviscolament de l'esperit conservador, com si l'atmosfera estigués sobresaturada de l'acció revolucionària que a penes a iniciat l'actuació de la República.

Això fa meditar sobre si la necessitat que es respirava en tot el poble d'una gran transformació política i social, era una al·lucinació determinada per l'ofegament col·lectiu de totes les manifestacions volitives durant la Dictadura, o si realment serà un anhel vital del nostre poble. És a dir, si la renovació del món polític estava endinsat conscienciosament dintre l'ànima col·lectiva, o bé si tan solament era un miratge per la carència d'opressió a què estava sugjugat.

Podria afirmar-se categòricament que la primera suposició s'acosta més a la realitat: l'afany de renovació era tan íntimament sentit per totes les classes socials, que solament aquesta coincidència explica el fet meravellós de què la proclamació de la República es fés tan expontàniament i tan fàcilment, fins al punt que ningú va sentir la dolor d'una transmutació de la monarquia secular per un règim emanat de la sobirania popular a un veredicta unànim de renovació de continent i contingut.

Tampoc aquesta derivació de l'ideal revolucionari envers el conservadurisme pot imputar-se a l'actuació legislativa de la República: les Corts Constituents han fet un treball continuat i rítmic, d'acord amb les possibilitats actuals i amb l'anhel renovador del poble, que mereix l'aprovació més entusiasta dels bons republicans. No hi han hagut extralimitacions revolucionàries, i els mateixos conservadors no poden queixar-se de què la República hagi saltat per damunt de la llei per a satisfer venjances o rancúnies. Han caigut els privilegis, —privilegis eclesiàstics, militars, plutocràtics, polítics, socials— que una prudent legislació mo-

nàrquica, de cara a la realitat, ja deuria haver decretat en els seus bons temps de predomini, si no s'hagués estimat més els sangorosos oripells de les empreses bèl·liques del Marroc, o les moixigangues estúpida-ment estèrils de la Dictadura.

La tendència a paraitzar l'acció revolucionària de la República, cau, més aviat, en el recolzament que les classes conservadores, les mateixes d'ahir que d'avui, troben en certs nuclis republicans que creuen, tal volta de bona fe, en una avançada massa intensa envers la transfiguració de l'ordre social portada a cap per la República. Volen encara apoiar la República en les classes adinerades, en els estaments capitalistes i burgesos, creient encara que el capital té un predomini d'estabilitat pels règims que l'acaten i que li rendeixen vassallatge. Volen fer compatible la inestabilitat social de molts, per l'estabilitat econòmica dels menys. Volen adorar, encara, el Vedell d'Or, sacrificant les taules de la justícia social.

La consolidació de la República no serà definitiva fins que la seva actuació en ordre social sigui acòmplerta. Mentre predomini el malestar econòmic en la majoritat del poble, no es podran acallar les veus que demanen justícia i comprensió. Si perdura la crisi del desequilibri entre les classes socials, perdurará l'interinitat d'un règim que no haurà arribat encara a la seva majoria d'edat, i les convulsions seran possibles, i els trontollaments inevitables. És precís que continuï encara la perseverància republicana en l'ordre social, i que es vinculi la seva acció legislativa en lleis que tinguin la cordialitat de protegir el que té necessitat vital de protecció. De no ésser així, mancaria a la República el caire més simpàtic, el que podria fer-li perdonar totes les faltes si en cometès alguna, el que justificaria la seva proclamació i la seva existència, i li mancaria el caire d'humanitat, que és precisament l'ànima de tota actuació política que vulgui respondre a l'ideal més novíssim i més just de les democràcies europees.

SETMANARI DEL PARTIT R.F.N
DE LES COMARQUES GIRONINES

GIRONA
31 març 1933

15 cts